

Gittin İşte

— bulent-kaya · 29 Mayıs 2009

Yine akşam hüznü yağıyor yüreğime
Gönülden akıyor sessiz ayrılık
Sensizlikte demleniyor "sensiz sevdam"
Sen gidiyorsun ardına bakmadan...
Hem de sessizce gidiyorsun
Paslı bir hançer saplandı ta şurama
Batıyor hafıftan, acıtıyor içimi
Kaçar gibiydin, usulca kayboldun
Geçtiğin her yer sessiz,
Her'siz kaldım...
İssiz sokaklarda yürüdüm
Eşsiz kaldım...
Konuşamadım kimselerle
Dilsiz kaldım...
Elimde değil ...

Gittin de yaban ellere aktın
Sevda nehrim...
Susuz kaldım sensiz buralarda
Yıkıldı hayallerim...
Ümit'siz kaldım yalan dünya da
İçimde batan güneş doğmadı artık
Işıksız kaldım güneşsiz dünyamda
Elimde değil...

Tutamadım, elimden kayıp gittin
Sonsuzluklarımı sildin de gittin
Dönmeyeceğini bile bile bekledim
Ve vazgeçmedim...
Sensizdim, dipsizdim, sualsizdim
Elimde değil...

Yorgun bir ses çınlıyor içimde
Duyamaz oldum...
Sen gideli gülmedi yüzüm

Basit bir tebessüme muhtaç oldum
Elimde değil...

Böyle gitmemeliydin
Ve böyle bitmemeliydi deli sevdamız
Bu ayrılığa dayanır mı yürek?
Sevedim ayrılığını
Alışamadım gidişine
Elimde değil...

/Artık kimsesiz yalnızlığın esaretinde
Sessiz haykırışlarım hakim yüreğimde/

Elimde değil ...

/Gittin gittin işte/

NeYzEn..

Not: Bu şiir acizliğin ve caresizliğin bir ürünüdür. Sevginin kıymetini bilmeyen, aşktan ve sevgiden yoksun kalmış sevgisizlere itafen...

Bülent Kaya